
Langøret Letfod

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Langøret Letfod

4

Langøret Letfod

Langøret Letfod

Langøret Letfod.

Af Kaj Munk

Nat.d.4.10.1936[1]

Langøret Letfod hedder den morsomme sortegraa uldne Blomst, alle Danmarks Jægere i Torsdags var ude paa Markerne efter for at finde et Eksemplar eller to af at have med hjem i Botaniskerkassen paa Ryggen. Allerkæreste er han, den lille Hare. Hvem kan i Fredningstiden, naar man ser ham pusle rundt, tænke sig nogensinde at gøre ham Fortræd. Men - er det ikke mærkeligt? - saa snart en bestemt Dato er inde, omskiftes alle blide Følelser, der vil lade Naade gaa for Uret? Harens Fejl er den, at den søger at undkomme; det ægger Trodsen frem i Jægeren: "Næ holdt, bette Kaa'!" Satte den sig bare ned og kiggede paa En med troskyldige Øjne, hvem kunde saa faa sig til at fyre? Skønt - det kan ske endda! For uhyggeligt tamme er de smaa Mortener den første Dag; mange af dem har aldrig været i Ilden før og véd ikke andet om Mennesker end, at de er rare Væsener, der trækker med Køer og piller Kartoffler op og vel saa lever af Mælk og Frugt og altsaa er ganske ufarlige. Dér rejser sig nu en Syvpunds af dette lille Roeskifte. Den springer over fem Roerækker og sætter sig saa og ser venligt paa mig. Jeg har løftet Bøssen, og det er, som om den nikker lidt forundret til mig:

"Hvad er det for en Slags Roehakke, han har?" Lille søde Kammerat, kan du pille af med dig; jeg kan da ikke foranstalte Attentat paa dig, saa længe vi er paa Talefod med hinanden. Omsider begiver den sig af Sted, med stor Omstændelighed og mange Ophold. Det manglede bare, at man skulde plette sin Jægerære med at skuffe en medlevendes Tilid. Altsaa faar den Lov til at fortsætte ind over Hegnet, uantastet af mig, og møder dér sin Skæbne hos Naboens Jakob. Det fik man for sin Ædelhed. Og een Ting til faar man: at der gaar $3\frac{1}{2}$ møjsomme og sure Timer gennem lange Roer og harvet Stub og sumpet Terræn og pløjemark, inden man atter faar en Hare paa Skud; og den er saa oplagt, og man selv saa udaset, at det blev til to flotte Forbiere. Saa er Harejagten indledet paa allerværdigste Maade. Der blev ingen Mis af i Dag, og dødtræt slæber man sig hjem, opfyldt af Forfølgelsesiver og Hævnløst over hele den Mortenske Slægt.

Næste Dag staar man saa i Plantagen og hører Støvernes kaade Musik. Det gør godt at være undsluppet Hundegaardens ensformige Langsommelighed og være ude i det raske Liv igen. Og dér triller Haren saa ud af Fyrrene, en lille bitte en, saa nyfødt, at man ikke nænner at skille den af med saa kort en Tilværelse. Den træske Troldmand! nu er han uden for Skudvidde og rejser Øren og strækker ud og er en Kæmpekrabat paa en 8-9 Pund. Det fik han lavet nydeligt. Men nu er Spotty paa Foden af ham, og hun skal nok faa ham vendt. Saa er der i en god Mening til ham, næste Gang han passerer, hvad Kunster han saa end finder paa. Og dér springer Ræven tværs over, og Raadyret stikker et ængsteligt Hoved

vejrende frem, og Hundene synger, og Skuddene knalder... Jagtmaaneden er begyndt.

Kaj Munk.